

Inhoud

Een dag als alle andere	13
Persoonlijke omstandigheden	15
Gelukspoppetjes	18
Operatie	21
Taxi	24
Koffer	27
Foto	30
Zelfhulpboek	33
De warmste 19 april ooit	35
Ambulance	38
Sonde	41
Ruzie	44
Tinder	47
Het AMC	49
Robot	52
IKEA	55
Boekpresentatie	59
Op een mooie pinksterdag	62
Achteruit inparkeren	65
Uitzaaiingen	68
Chemo	71
Slingers	74

Tweëndertig	77
Verliefd	80
Skype	83
Welkom thuis	86
Mondkapje	89
De revolutie	92
Fijne dag	96
Nieuwe bril	99
Wereldbol	102
Trending op Twitter	104
Oud en nieuw	107
Nieuwjaarsfeest	110
Hoop	113
Jezus geneest	116
Punctie	119
Podcast	122
Uitbehandeld	125
Circle of Life	128
Frans Banninck Cocq Penning	131
De val	134
Hotel Mama	136
Rihanna	139
Wesp	141
Imam	143
Afscheid	146
De laatste nacht	149
Gin-tonic	152
Nooit meer Fanta	155
De dochter van	157

Vadercentrum 161
Koningsdag 164
Mesut 167
Lamp 169
Ontvrienden 172
Het Eurovisiesongfestival 175
Bruiloft 178
François 181
Thuisbezorgd.nl 184
Vaderdag 187
Kees 189
Spice Girls 192
Positief denken 195
68 198
Sportschool 201
Vakantie 204
Jarig 207
iPhone 210
Het verdriet een plekje geven 213
Boksen 216
PS 219
Gesprek met mijn vader 223
De groep waarvan niemand lid wil zijn 227
Opruimen 231

Verantwoording en woord van dank 234

Een dag als alle andere

Het is 22 maart 2018. Vanochtend heb ik boodschappen gedaan – ik kocht halfvolle yoghurt, krieltjes, vegaburgers en mariakaakjes. Ik werkte aan mijn filmplan, hing een uur aan de lijn met de Belastingdienst en maakte de kattenbak schoon. Nu zit ik met een vriendin bij mijn stamcafé. We drinken jasmijnthee uit kleine kopjes. Het is een dag als alle andere.

Een beetje nerveus ben ik wel. Mijn ouders gingen om 9.00 uur naar het ziekenhuis voor een echo, aangezien mijn vader zich al een tijd niet lekker voelt. Het begon met vermoeidheid. Vervolgens kwam het afvallen. Mijn moeder en ik zagen dit in eerste instantie als iets positiefs, want mijn vader woog 96 kilo. ‘Je wordt steeds knapper,’ zeiden we de eerste weken.

Maar de vermoeidheid werd erger en het afvallen ging door. Hij onderging allerlei onderzoeken en liet zelfs voor duizend euro een *total bodyscan* maken in Duitsland. Ze vonden geen afwijkingen. Tot zijn leverwaarden vorige week opeens begonnen te stijgen.

Normaal gesproken bellen mijn ouders me zodra ze uit het ziekenhuis komen. Nu is het halfvier 's middags en heb ik nog niets gehoord. Ik besluit een sms te sturen. Geen reactie. Een halfuur later bel ik mijn vader. Hij drukt me weg. Wat is dit? Ik stuur hem nog een sms: 'Waarom neem je niet op?!' Even later krijg ik een reactie: 'Omdat we nog in het ziekenhuis zijn en verschrikkelijk slecht nieuws hebben gekregen.'

'Ik moet naar huis,' stamel ik tegen mijn vriendin en ik vertrek zonder te betalen. Thuis vlieg ik mijn vriend snikkend in de armen. Hij stelt duizend vragen waarop ik zelf geen antwoord weet. Ik zit op de grond en klamp me vast aan een verwarmingsbuis, mijn gezicht verstopt achter het gordijn.

Mijn moeder belt. Ik durf niet op te nemen, ik kan dit niet rechtstreeks uit haar mond horen. Ik geef mijn telefoon aan mijn vriend en probeer zijn reactie te peilen. Zijn wenkbrauwen zakken naar beneden. Hij zegt: 'O nee.' Hij begint te huilen.

Als mijn vriend heeft opgehangen vraagt hij of ik een glaasje water wil. Glaasjes water betekenen doorgaans niet veel goeds. Hij pakt mijn hand: 'Je vader heeft alvleesklierkanker. Zijn overlevingskans is 5 procent.'

De woorden klinken ver weg, alsof ze uit een ander universum komen. Ik hoor een dierlijk geluid, iemand die een doodscreet uitslaat.

Het is mijn eigen stem. Daarna wordt alles zwart.

Persoonlijke omstandigheden

‘Wegens persoonlijke omstandigheden zal ik mijn e-mail de komende tijd niet beantwoorden, excuses voor het ongemak.’ Met trillende vingers stel ik een out-of-office reply in voor mijn mailbox. De afgelopen achtenveertig uur heb ik grotendeels bevend doorgebracht, maar nu bedenk ik in een vlaag van helderheid dat ik me moet ‘afmelden’ bij de buitenwereld.

Het wordt tijd om de deur uit te gaan. Misschien zal frisse lucht me goed doen. Ik sta een halfuur voor mijn kledingkast te dralen. Ik heb meer dan genoeg kleren en toch weet ik niet wat ik aan moet trekken. Uiteindelijk kies ik voor mijn wijde joggingpak met panterprint en afgetrapte Nikes eronder.

In slakkentempo loop ik naar het Vondelpark. Op een bankje naast de grote vijver begin ik vrienden en kennissen van mijn vader te bellen. Bijna niemand weet nog wat er aan de hand is. Over een week wordt papa geopereerd en hij vindt het vast fijn om voor die tijd wat kaarten te krijgen.

Haast iedereen reageert op dezelfde manier: ‘Wat erg, maar mijn vader/buurman/neefje/vriend/achterkleindochter heeft ook kanker gehad en loopt nu weer springlevend rond. De dokters kunnen tegenwoordig veel, hoor. Om wat voor kanker gaat het?’ Zodra ik het woord alvleesklierkanker in de mond neem blijft het een paar tellen stil. Gevolgd door: ‘Ohhhh wat afschuwelijk. Nou, ik weet eigenlijk niet wat ik moet zeggen.’ Daarna proberen ze zo snel mogelijk op te hangen. Ik snap dat wel. De ziekte wordt niet voor niets een *silent killer* genoemd. Wat voor sussende woorden kunnen daar nog tegenop?

Op weg naar huis denk ik aan de afgelopen maanden. Mijn vader klaagde natuurlijk steeds over vermoeidheid. Hebben mijn moeder en ik hem niet serieus genoeg genomen? Omdat er steeds niets uit de verschillende medische onderzoeken kwam, stuurden we hem van de ene psycholoog naar de andere. Op mijn aanraden volgde hij een cursus mindfulness, ging hij naar een tweedegeneratiegroep voor kinderen van oorlogsoverlevenden en had hij zelfs een intakegesprek bij een burn-outkliniek in Zuid-Limburg.

Bij de bakker staat een lange rij. Een van de medewerkers zet gele boterkuikens in de etalage. De klanten voor me praten geanimeerd over het verschil in karakter tussen grijze perzen en Noorse boskatten. Ik besluit ook maar iets te zeggen. Eerlijk gezegd

kan het me niets schelen welke van de twee kattenrassen socialer is, maar door dit onbeduidende gesprekje voelt het heel even alsof ik weer terug ben in de normale wereld.

Gelukspoppetjes

Vanavond wordt mijn vader opgenomen in het ziekenhuis. Daar moet hij minstens acht dagen blijven. Als ik hem kom ophalen verwacht ik dat hij in bed ligt, maar zodra ik de deur open, zie ik dat hij achter zijn bureau zit; mijn vader wil de naderende deadline van zijn nieuwste boek per se halen en moet nog wat correcties van een geïnterviewde doorvoeren. ‘Hoi pap,’ zeg ik zo opgetogen mogelijk. Er komt nauwelijks een reactie, afgezien van wat gemompel waaruit ik met wat goede wil ‘hoi schat’ kan opmaken. Zijn vingers vliegen over de toetsen van zijn laptop. Zelfs nu blijft papa een workaholic.

Als de laatste letters op papier staan pak ik samen met mijn ouders een reistas in: drie paar pyjama's, slippers, een badjas, boxershorts, een knuffelbeer, zeep, tandpasta, scheerschuim en aftershave. Even beeld ik me in dat mijn vader gewoon op vakantie gaat.

In de badkamer bekijkt hij zichzelf in de spiegel en

schrikt zienderogen: ‘Wat een doodskop heb ik!’ Zijn huid en oogwit zijn inmiddels geelgekleurd doordat de tumor zijn galwegen blokkeert. Zonder dat hij het merkt schuif ik een aantal gelukspoppetjes in het voorvak van zijn tas.

Het is tweede paasdag en het AMC lijkt uitgestorven. De winkels en restaurants zijn dicht, de studenten zijn vrij en de personeelsbezetting is minimaal. Mijn vader speelt met zijn telefoon, zoals hij standaard doet wanneer hij zenuwachtig is, en houdt daar niet mee op als we twintig minuten te laat aankomen op afdeling G6 Zuid. Nikki, de avondverpleegkundige, wil hem een hand geven. Hij ziet haar niet, omdat hij druk in de weer is met WhatsApp. ‘Zal ik later terugkomen? U zit kennelijk niet op mij te wachten,’ merkt ze pinnig op. Dat begint lekker.

Papa wordt geïnstalleerd in kamer 145. Hij krijgt een batterij aan medicijnen, zijn benen worden opgemeten voor de juiste maat trombosekousen en Nikki legt uit hoe de procedure morgen zal verlopen. De operatie duurt gemiddeld zes uur. Daarna wordt mijn vader naar de intensive care gebracht. Maar er bestaat ook een kans dat hij niet kan worden geopereerd, omdat ze uitzaaiingen vinden die op de scan onzichtbaar waren. Ten slotte krijgt papa een zakje om zijn waardevolle spullen in te bewaren. Een *safety bag*. Nikki spreekt het uit op z’n Hollands: ‘safetij bek’.

Naast mijn vader ligt een vrouw met een sonde in

haar neus. Ze vertelt dat ze maagkanker heeft. Net op dat moment komt de voedingsassistente langs met vla, yoghurt en nutridrink. ‘Wat mag het wezen, mevrouw?’ vraagt ze aan papa’s buurvrouw. ‘Niets, want ik kan al een halfjaar niet eten,’ antwoordt de vrouw opgelaten. De voedingsassistente kijkt in haar computer: ‘Dat staat niet in het systeem, mevrouw. En het systeem heeft altijd gelijk.’

Ik haal de gelukspoppetjes uit mijn vaders tas en leg ze onder zijn kussen. Hopelijk zijn ze hier beter in opereren dan in het bijhouden van de administratie.